

David Šenk - Znamení osudu

Mastnou noc ozařovaly zelené a rudé neony a ty jsi se ploužil hlavní třídou. Naráželi do tebe vysmátí feťáci a buzeranti ti šahali mezi nohy.

Ne všímalsi jich. Tvoje tvář neměla žádný výraz, jen se voskově leskla. Tvoje studené oči nemrkaly; bezcitně odrážely pokřivené spektrum reklamních hologramů.

Znuděná děvka seděla na židli ve výkladu a věrná své roli ve věčném divadle nekonečných zástupů po lidském teple toužících mužů a žen roztahovala nohy. Zastavil ses a pozoroval ji. Usmála se na tebe a začala se svíjet; hračka v její ruce vibrovala.

A ukázalo se na nebi Znamení

Žena s dvanácti prsty ustoupila do stínu

Aby uvolnila místo Draku

Na tisíc dvě stě šedesát dnů

Nebyla ošklivá. Naopak – měla čistou pokožku, zářivou jako sen, a tělo hodné obdivu a přízně starořímských augustů. Bílé zuby jí zářily jako perly na hrdle Athény.

Náplast se Září měla nalepenou za uchem. Jak se kroutila, na chvíli jsi ji zahlédl za jejími tmavými vlasy. Ale...

Neměla Znamení!

Vešel jsi dovnitř a vytáhnul ji z výlohy. Bordelmamá se usmála a začala vás postrkovat nahoru po schodech.

Odstrčil jsi ji a viděl jsi, jak se pod jejím plastovým obličejem rozvlnily svaly. Objevil se bodyguard a vyzývavě si tě prohlížel.

Vzal jsi tu děvku kolem pasu a odcházel jsi. Bordelmamá i bodyguard měli Znamení. Když tě chtěl zastavit ranou obušku přes hlavu, vytrhnul jsi mu srdce z hrudi a ještě tepající jsi mu ho nacpal do chřtánu.

Několik hostů podniku uctivě zatleskalo; bordelmamá zmizela za malými dvířky u baru.

Ta holka nevěděla, co se děje. Plaše se usmívala a nechala se vést panoptikem stínů a odlesků touhy a chťiče. Záře jí nedovolila cítit strach, snad ani překvapení, jen nekonečný oceán virtuální smrti.

Viděl jsi muže zákona, jak vybírají výpalné v podniku na rohu; slizké obličejce dealerů a ustrašené pohledy zákazníků. Viděl jsi špinavé ulice duší kolemjdoucích, stoky jejich perverzních tužeb a mozky, které se rozpouštěly ve vlnách chemického orgasmu.

Ve výklenku s kontejnery, z nichž vytékaly výkaly společnosti, jsi tu holku povalil na zem.

Poznala, co se bude dít – tomu rozuměla. Vykasala si sukni, roztáhla nohy a vyzývavě proti tobě zvedala pánev.

Pořád jsi nemohl pochopit jak to, že nemá Znamení. Stáhnul sis kalhoty a nalehnul na ni. Vzdychala, nohama ti objala záda a prudce s tebou šhubala.

Najednou tě někdo chytil za ramena, odhodil do špíny u popelnic a zaujal tvoje místo.

Znechuceně jsi je pozoroval. Ten chlap funěl, páchl chlastem a potem. Cítil jsi jed v jeho krvi. Znamení měl nad pravým okem.

Vykostil jsi ho jediným mocným šhubnutím. Páteř visela schlíple z hlavy, kterou jsi držel pozvednutou před sebou. Tělo se zbortilo a začalo tát.

Odtrhnul jsi jí náplast se Září. Škrábala tě a prosila, pak se zkroutila do uzlíčku bezmocné apatie.

Neměla Znamení!

Nechápal jsi to. Chytil jsi ji pod krkem a zvedl ze země. Nohy jí cukaly a rukama se snažila uvolnit sevření.

Vyšel jsi s ní z temného zákoutí do světla hlavní třídy.

Dav na chvíli ztuhl a se zájmem si tě prohlížel. Ten pohled sliboval zábavu.

A bylo jim dáno naslouchat té šelmě

Rozumět jejím slibům a lžím

Po dva a čtyřicet měsíců

Měla být pro ně vším

Stál jsi nehybně, svaly napnuté k prasknutí, a hledal pohledem někoho, kdo by vystoupil z té záplavy šlemu. Nebylo však druhé

bytosti kromě té děvky, která by neměla Znamení. Byla snad ona vtělením Spasitele?

Muž v černé uniformě s tváří potřísněnou krví vytáhl z pouzdra zbraň a střelil tě mezi oči.

Položil jsi opatrně dívku na zem. Davem proběhla vlna nadšení, blesky fotoaparátů proměnily výjev v políčko v rodinném albu. Policista a několik dalších do tebe vyprázdnili zásobníky. Tvoje tvář poprvé změnila výraz a mnozí se dali na útěk. Znamení na čelech jim zahořela rudou září a oni se zhroutili k zemi. Vytrhal jsi jim žaludky a svázal je jejich vlastními vnitřnostmi.

U nohou jsi měl zmasakrovaná těla a tu děvku, která se začínala zvedat. Ta děvka jsem byla já.

Přihnaly se oddíly rychlého nasazení a zpravodajské týmy. Stále jsem *neměla* Znamení a ty sis mě zkoumavě prohlížel.

Vyčistili hlavní třídu a nás odvezli na stanici. Celou dobu jsi mě držel za ruku a měl jsi zavřené oči. Záře ze mě pomalu vyprchávala a zmocňovala se mě hysterie.

Nepouštěl jsi moji ruku, když jsi vypaloval stanici. Těla policistů praskala jako přefouklé balónky a my jsme tancovali mezi kapkami hříchu.

Vyšli jsme opět do ulic a proplétali se směrem k periferii. Chtěla jsem se ti vytrhnout, ale ty jsi mi stisknul ruku pevněji.

I děti v útulku měly Znamení. Tvoje vosková tvář změnila podruhé výraz, jako bys přišel o poslední naději.

Na poušti sedí nevěstka s nádobou vody

Kolem dokola vysušené kosti poutníků

Zmámeni chtičem zapomněli pít

Vítr jí řídké vlasy cuchá

Ve vládní čtvrti se trhaly zdi a propadaly stropy, když jsme procházeli kolem přepychových vil. Všichni měli Znamení, všichni porušili zákony.

Stále sis mě zvědavě prohlížel, a jak do mě proudila tvoje síla, začínala jsem se uklidňovat a chápat. Rostla jsem a mohutněla a poprvé spatřila Znamení ostatních.

Procházeli jsme Evropou, ty jsi ji drtil na prach, podrážkou boty jsi rozkopával popel. Vzal jsi mě pod modrý blankyt afrického nebe,

pod šedivou americkou oblohu. Za námi zůstaly jen potoky krve, zkroucené předsudky a strach. Zastavil ses až na vrcholku Everestu a přes pokličku mraků jsi shlížel do hlubiny pod námi.

Pustil jsi moji ruku a já uviděla *tvoje* Znamení. Zakroutil jsi hlavou a hořce ses usmál. Vytrhla jsem ti srdce a hodila ho dolů.

Všichni boží tvorové měli Znamení a i Smrt byla odsouzená k Druhé Smrti. Srazila jsem tě do propasti a pozvedla ruce k nebesům.

Já, nečistá děvka, jsem neměla Znamení. Nebyla jsem boží tvor, jen hračka bez duše. Vypěstovali mě na klinice v Hamburku v laboratořích Biomass Engineering na zakázku. Stvořil mě člověk – z anorganických substancí a ne-lidské protoplazmy.

Z nejvyšší hory světa jsem svým rozšířeným vědomím hledala sestry a bratry; shlížela jsem na umírající svět Člověka a čekala na troubení sedmi rohů apokalypsy.